

XXè Concurs literari

Sant Jordi 2020

Recull dels textos guanyadors i finalistes

INSTITUT ANTON BUSQUETS I PUNSET
CURS 2019-2020

Presentació

DEPARTAMENT DE LLENGÜES

L'edició d'enguany del Concurs literari de Sant Jordi de l'institut havia de ser, a priori, especial perquè era la vintena. I vint anys..., aviat és dit! Però les circumstàncies faran que tots la recordem perquè va coincidir amb un moment excepcional: la pandèmia del coronavirus.

Aquestes setmanes en confinament no han deixat indiferent ningú, tampoc l'alumnat del centre. Per això des de les assignatures de llengua catalana i llengua castellana els vam proposar que, des del confinament, escrivissin sobre les seves experiències, parlessin de com se sentien, de què els impressionava més, què trobaven a faltar, com havia canviat la seva vida o com se la imaginaven al cap d'un any. I tot en un màxim de 1000 caràcters.

I aquí teniu el resultat. En aquest llibret, que vol deixar constància escrita de com han viscut els nois i noies de l'institut aquests mesos, hi hem recollit els textos guanyadors però també el primer finalista de cadascuna de les categories.

Gràcies a tot l'alumnat per haver-hi participat i enhorabona als guanyadors!

Llengua catalana

Impressions, de Joana Gallart Codinach (2n B)

Reflexions, d'Arnau Baeta Serra (2n B)

Fals COVID-19, d'Aleix Juanhuix Ruiz (3r A)

Dijous, de Coral Riu Manuel (3r A)

Un gir de 360°, d'Estel Carreras Tornés (2n batx.)

Un dia més és un dia menys, de Núria Bonvehí Pallarols (1r batx.)

1r cicle
d'ESO

2n cicle
d'ESO

Batrillerat

Llengua castellana

Querida abuela, de Najwa Marouan (2n A)

Jueves 12 de marzo, d'Elisenda Sànchez Tejedor (2n A)

Una pandemia cambia el mundo, de Carla Reguera Redondo (3r B)

Promesas vacías, de Júlia Redondo Turón (3r B)

Ansias de libertad, de Clara Peracaula Estragués (2n batx.)

Efímero, d'Aina Arteaga Masferrer (1r batx.)

1er cycle d'ESO

2n cycle d'ESO

El fals COVID-19

ALEIX JUANHUIX RUIZ (3r A)

Guanyador - Llengua catalana

Era un dia normal. Vaig anar a l'escola, però la gent només parlava d'un tema, el coronavirus. La més mínima cosa que passava, per exemple si algú tenia tos, la gent deia: "Coronavirus!" En fi, els que érem allà no ho sabíem, però aquell era l'últim dia que anàvem a classe.

Quan vaig arribar a casa vaig rebre la notícia que tancaven les classes fins el 30 de març, que tots ens pensàvem que seria el dia de tornada... Però no ho va ser!

Un dia em vaig llevar i la meva mare em va dir: "Mira això, però no t'espantis". I em va ensenyar una notícia del 3/24. Deia: "S'està investigant un símptoma que passa a molts joves, als quals se'ls inflen els peus, i que pot estar relacionat amb el Coronavirus".

En aquell moment, jo els tenia inflats. Vam trucar al CAP i ens van dir que sí! Em vaig haver de tancar cinc dies en una habitació i, a sobre, quan vaig sortir, ens van dir que era una falsa alarma! Per tant, aquests cinc dies tancat no havien servit per a res...

Però segueixo preguntant-me: Què hi tinc als peus?

«Em vaig haver de tancar cinc dies en una habitació i, a sobre, quan vaig sortir, ens van dir que era una falsa alarma!»

Dijous

CORAL RIU MANUEL (3r A)

Finalista - Llengua catalana

Tanco els ulls i encara puc contemplar com el sol s'escampava per cada racó del pati. Era un dia normal, habitual, freqüent, comú... Vaig obrir la carpeta de color carmesí i vaig treure els fulls de la feina d'aquell dia. Va venir l'hora d'esbarjo, així que em vaig dirigir a aquell petit racó de l'institut que tant trobo a faltar. Allà es debatien temes de tots tipus, com el que no deixaríem d'escoltar probablement en molt de temps: el Covid-19. A les notícies n'havia sentit alguna cosa, però no hi donava tanta importància com ara. Circulaven veus que seria el nostre últim dia d'escola. Això alegrava moltes cares, però també en desconcertava d'altres. Era un assumpte insòlit.

Aquesta experiència ens està deixant una empremta que no s'esborrarà. Però segur que tots els que estem vivint aquesta història podrem explicar-la com la pandèmia que va ser vençuda per tots nosaltres.

«Circulaven veus que seria el nostre últim dia d'escola. Això alegrava moltes cares, però també en desconcertava d'altres»

Una pandemia mundial cambia el mundo

CARLA REGUERA REDONDO (3r B)

Guanyadora - Lengua castellana

¡Un nuevo día dentro de esta maldita pandemia mundial!

Siguen avanzando las semanas, cada vez hay más gente que tose, estornuda y le cuesta respirar, los síntomas más relevantes del coronavirus. Miles de personas que se infectan, que mueren, otros que se recuperan, parece que vamos a peor. El coronavirus se sigue expandiendo por todo el mundo y el remedio aún no se ha descubierto.

Llevamos más de ocho semanas encerrados en nuestras casas y nos siguen pidiendo que nos quedemos más tiempo. ¿Qué se supone que tenemos que hacer para no aburrirnos? ¡Estamos muy agobiados! ¡Es una situación muy rara!

Ahora, por lo menos, nos dejan salir a pasear un poco, pero somos tan tontos que no respetamos las normas de seguridad y si continuamos así todo volverá a empezar. ¡Será difícil volver a la normalidad!

«El coronavirus se sigue expandiendo por todo el mundo y el remedio aún no se ha descubierto»

☀️ Promesas vacías

JÚLIA REDONDO TURÓN (3r B)

Finalista- Llengua castellana

En estos momentos te das cuenta de quién está y quién no, te das cuenta de lo que de verdad sientes.

Personalmente, lo único que siento es culpabilidad, culpabilidad por haber cancelado tantas salidas.

También he llegado a sentir tristeza, tristeza al saber que tengo a menos gente de la que pensaba, porque a quién le importas se preocupa, pero...

¿y si eso no es lo que recibes en estos días?

¿Y si lo único que recibes son malas palabras?, ¿o promesas vacías?

Promesas que no se han respaldado con hechos.

En estos momentos te das cuenta que tú estás para todos y nadie está para ti.

Te das cuenta de que estás solo, y que tus miedos se han cumplido, que las vocecitas de tu mente, esas que te dicen las cosas que sabes, y que no quieres aceptar, empiezan a ser más constantes.

¡Esos momentos en los que quieres dormir y no despertar!

«Personalmente, lo único que siento es culpabilidad, culpabilidad por haber cancelado tantas salidas».

Batzillerat

Un gir de 360°

ESTEL CARRERAS TORNÉS (2n de batxillerat)

Guanyadora - Llengua catalana

D'un dia a l'altre, el món es va paraitzar. Una pausa mundial. La por es va estendre per tot arreu deixant carrers desèrtics, gent reclosa. Els pulmons del nostre planeta respiraven, per fi, aire pur, mentre nosaltres deixàvem de fer-ho.

Ens vam distanciar amb la incertesa de quant passaria fins al següent retrobament. Els fills van poder estar més temps amb els pares, les famílies es van unir més. La tecnologia va passar a ser la nostra prioritat i, també, la cultura. Vam aprendre a adaptar les nostres vides entre quatre parets. Acostumant-nos a veure els nostres companys a través d'una pantalla, vam començar a veure la vida des d'una altra perspectiva. Des de llavors, vam valorar més allò a què no donàvem importància. A fora, alguns es jugaven la vida per la resta. Els acomiadaments a distància de gent estimada que va marxar ens van donar la força necessària per guanyar la lluita.

Ens vam tornar més solidaris per un sentiment profund i comú: l'anhel de llibertat.

«Ens vam tornar més solidaris per un sentiment profund i comú: l'anhel de llibertat»

Un dia més és un dia menys

NÚRIA BONVEHÍ PALLAROLS (1r de batxillerat)

Finalista - Llengua catalana

No ha estat fàcil, de fet ningú va dir que ho seria. Parar de cop i volta i d'avui per demà no entrava en els plans de cap de nosaltres. Per això, desaccelerar un cos que estava acostumat a córrer, dormir poc, no parar, compartir poques estones amb la família, a parlar ràpid i a no escoltar, ens ha agafat per sorpresa i ha capgirat la nostra vida, la nostra estimada vida normal. Hem rigut, plorat, estimat i escoltat com mai abans ho havíem fet. Alguns racons de casa, que semblaven oblidats, buits i sense importància, s'han convertit ara en uns espais acollidors i en uns oasis de tranquil·litat; aquelles petites coses que ens passaven sovint per alt han agafat una altra dimensió i han passat a formar part del nostre dia a dia. Malgrat això, hi ha hagut temps per tot, i les discussions familiars, les tardes de pel·lícules, de conversa, de rialles, de jocs, de videotrucades o de lectura ens han unit encara més i ens han fet adonar de la poca importància que donem a les coses que realment en mereixen.

«Aquelles petites coses
que ens passaven sovint
per alt han agafat una
altra dimensió»

Ansias de libertad

CLARA PERACLAULA ESTRAGUÉS (2n de batxillerat)

Guanyadora - Llengua castellana

Me tumbé en el suelo del jardín, boca abajo. Incliné la cabeza hacia la derecha y observé el movimiento brusco de las sombras de los árboles. Parecían gigantes que me querían acariciar con sus enormes hojas. El viento hacía días que nos acompañaba, igual que el coronavirus. Durante las semanas que llevábamos en cuarentena, me había empapado de información de este ser tan caprichoso, que entró en muchas vidas sin pedir permiso.

Durante aquellos eternos días, había vivido como un pájaro sin alas, como un bosque sin su verde, como Pinocho sin su nariz, no me sentía completada al cien por cien. Entendía perfectamente la situación en la que nos encontrábamos, pero tenía ansias de libertad. No me conformaba con ver las sombras de aquellos gigantes, ni escuchar el silbido del viento, quería recorrer su tronco con las yemas de mis dedos y abrazar la libertad.

«Quería recorrer su tronco con las yemas de mis dedos y abrazar la libertad»

Efímero

AINA ARTEAGA MASFERRER (1r de batxillerat)

Finalista - Llengua castellana

Cambió la forma en la que veía la vida, cuando me di cuenta de que salir a la calle se había vuelto un deseo y no una realidad. Habituada a vivir en libertad, me extravié. Envejecí cuando al levantarme por la mañana me di cuenta de que no sabía donde poner el pie. Ahora, intento buscar en mi interior, allí donde quede un abismo de razón, pensando que ser paciente es la única solución. Que por mucho que quieras avanzar, si te toca esperar, te esperas. Y no lo haces por ti, lo haces por todos, como símbolo de humanidad, porque las personas no nos diferenciamos por nuestra cara, sino por nuestra alma. Que al fin y al cabo, después de la tormenta, siempre viene la calma. Convivo con mi locura, y me río del tiempo, que se hace tan eterno, mientras la vida es tan efímera.

«Convivo con mi locura, y me río del tiempo, que se hace tan eterno, mientras la vida es tan efímera»

